

Az adatok szerint a vidékről feljött kereskedők formálták ki, tették élénké és híressé ezt az utcát. Meg a külföldről hazajött szücs-, ötvös- és órásmunkások. A millenniumi években alakult ki igazi ábrázata és külseje azóta sem sokat változott. Azaz mégis, mert amióta trolleybusz jár az utcában és felszedték a villamossíneket, mintha megszülesedett volna. Forgalma is nyugodtabb. Igazi jellege a Bajcsy Zsilinszky-út és a Nagykörút közötti részen van. Koronás királyi sohasem járt itt, nem is ettől kapta nevét, hanem azoktól a kereskedőktől, akik az újságokban fellengős hirdetésekben nevezték ki magukat gallér-, ágytól-, nadrágtartó- és hasonló „királyoknak”. Ezeknek uralma, királysága, többnyire a bolt mögötti komor és piszkos udvarok mélyen rejtőző műhelyekre és raktárakra terjedt ki, de nem kis hatalmat gyakoroltak alkalmazottaik felett is — a bér nevében.

Egyik műhelyben női pongyolát és kötényt varrtak ezersámra, a másikban szőrmét dolgoztak fel, amott nadrágtartókat varrtak, szabtak, s volt olyan ház, ahol valamennyi lakó, apraja-nagyja a konfekciós szabóságot űzte. Egyik csak mellényt csinált, amíg csak élt vagy meg nem szökött előle, a másik nadrágot, az anyák, leányok gomblyukat varrtak, 8—10 éves gyermekek gombokat. A vasalógőzők és varrógépek zajába fulladt életek sivár egyhangúságába csak a bérfizetés napjai hoztak valami sovány örömet. Változatot még a munkanélküliség, amikor a vasalókályhák parazsa kihúnyt, a varrógépek elhallgattak és a csendbe dermedt műhelyek ajtaján bekopogtatott az inség...

Közben a vállalkozók, a gallér-

és egyéb „királyok” városatyák lettek, felépítették cifra homlokzatú palotáikat, lakásaikat megtölték ezüsttel és perzsaszőnyeggel és esztétiként a tükörös körüli kávéházakban, a kabarékban és az utcában lévő Király-színház édeskés operettjein érzelegről éltek a „tiszt és vagyonos polgárok” életét. A mások munkájából.

Billér Jenő, aki az utcában levő Török patika gyógyfürakájában dolgozott vagy harminc évig, így beszél a multtról:

— Nem volt munkaidőnk. Addig dolgoztunk, amíg a főnök haza nem engedett. Általában este 9—10 órakor adott erre engedélyt, de gyakran éjjelig is bent kellett maradnunk. És vasárnap is be kellett menni, mert a boltok délig nyitva voltak. Emlékszem az első sztrájkra 1905 nyarán, amikor a kereskedők alkalmazottai egyik vasárnap nem mentek be, hanem felvonultak. Nagy volt a riadalom a főnökök között és sok alkalmazottat elbocsátottak akkor. Aztán mégis kiharcoltuk a vasárnapi munkaszünetet, később pedig — a tízórás munkaidőt.

A mohó és kíméletlen egyéni vállalkozók, főnökök hatalma — immár — megtört. A vidéki városok, falvak boltjait államosított vállalatok és üzemek látják el ruha, szőrme és egyéb áruval. A nagy, dohos pincék és raktárak egykori dolgozói ma már az államosított üzemekben munkálkodnak a szocialista termelés szolgálatában a dolgozók államához méltó munkaviszonyok között.

A penész és nyomorúság súlyos árnyékai eltűntek innen is. A Szovjetuniótól kapott, zajtalanul gördülő, hatalmas piros trolleybuszok mutatják a Király-utca új színét és új életét.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy:

394.04

Hely:

Idő:

1950.

Személy:

Helyszám:

Forrás:

Szerző:
 Cím: Király-utca

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)